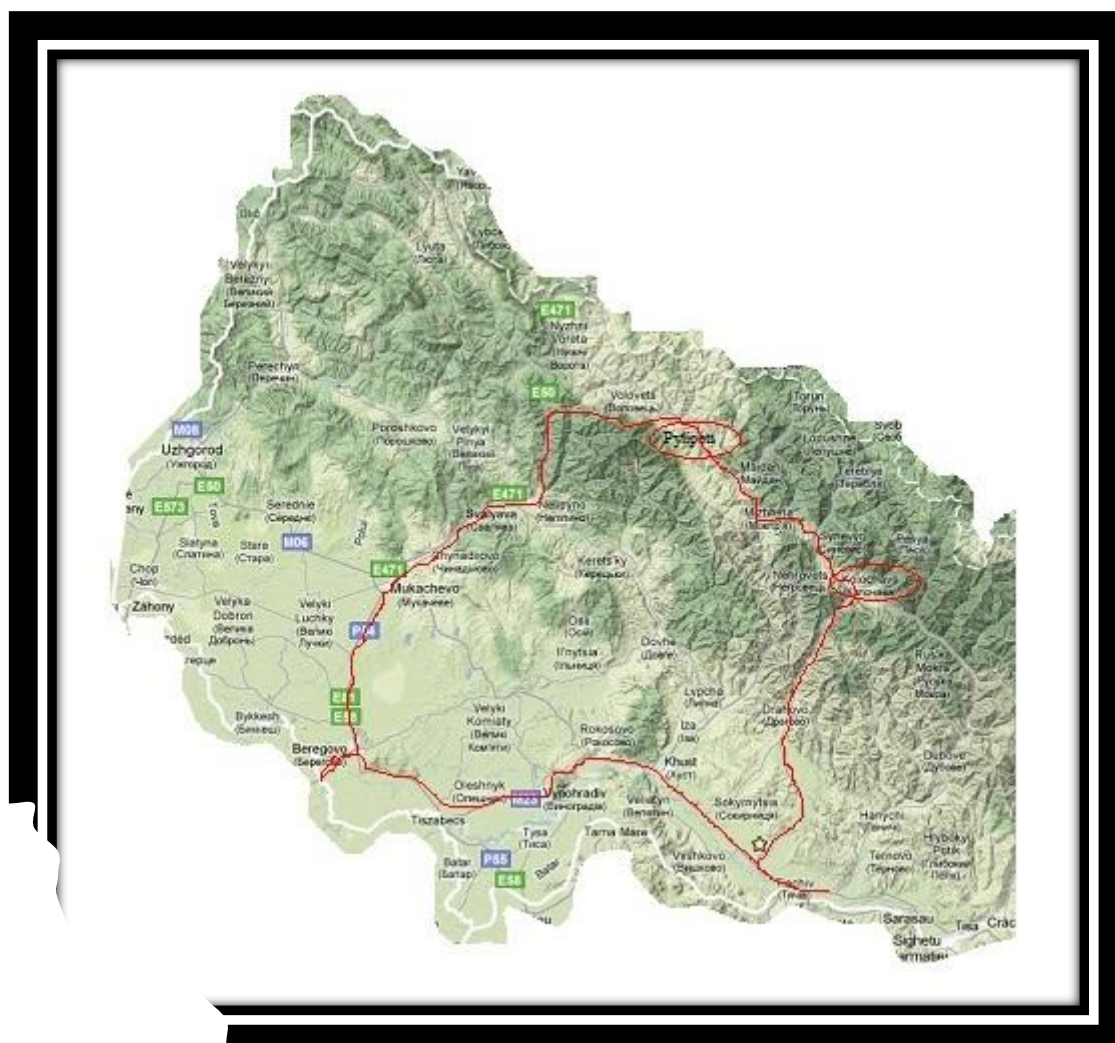

ZAKARPATSKÁ UKRAJINA

PRAVOSLAVNÉ VELIKONOCE

1. 4. 2010 - 8. 4. 2010

ÚČASTNÍCI ZÁJEZDU:

Posádka 1 - Defender – „vedoucí“ zájezdu Petr „Low“

Posádka 2 - Discovery II - Petr DII „Uďa“ a Radka „Heduš“

Posádka 3 - Defender - Zdenek „Čolek“

Posádka 4 - Defender - Martin a Sylvie

DEN 1 – 1. 4. 2010

CESTA, SEZNAMOVÁNÍ

Sraz se šéfem výpravy Lowem máme v 18,00 hodin na ČS Benzina na 4. km dálnice D1. Ze Dřínova tedy vyrážíme v 17,00 hodin a Lowa telefonicky informujeme, že jsme na cestě a na smluvené místo dorazíme za $\frac{3}{4}$ hodiny až hodku. Sotva najedeme na D8, slyšíme v rádiu, že na 1. km D1 je bouračka a kolony jsou až na jižní spojku. Na místo srazu se tedy dostáváme s lehkým třicetiminutovým zpožděním. Po kontrole všech dokladů se vydáváme na další cestu v 18,50. Venkovní teploměr nám ukazuje 5st C, venku prší. V Brně u Olympie nabíráme další posádku – Zdendu Čolka. Hranici na Slovensko přecházíme po půl desáté a v Bratislavě se k nám přidává poslední auto s Martinem a Sylvou. Ve čtvrt na 12 míjíme bývalé celní budovy na Slovensko-Maďarské hranici. Pokračujeme po dálnici M1 a kousek před Budapeští doplňujeme palivo. Celkem bez problémů pojíždíme noční Budapeští. Kolem druhé se vysíláčkami domlouváme, že bychom měli už najít nějaké místo na nocleh a tak v půl třetí sjíždíme z dálnice a Low hledá místo mezi stromky na polní cestě. Začíná večírek. Na této výpravě rozhodně ne poslední. Rychle mizí obsah jedné lahve za druhou a nějaké pochutiny z domova. Postupně odpadáme a zalézáme zpátky do aut, tentokrát do postelí. Někteří z nás toho dnes opravdu moc nenaspí.

DEN 2 – 2. 4. 2010

DLOUHÁ ČEKÁNÍ A KONEČNĚ... UKRAJINA

Vstáváme v 8 hodin a po lehké snídani a hygieně v 9,15 vyrážíme na další cestu. Plánujeme zastavit se v nějakém hypermarketu u Nyiregyházy, aby si mohli Maťo se Sylvou koupit deku, protože jim v noci byla zima. Low navíc zjišťuje, že mu vyteklo gufero a tak na parkovišti rozebírá kolo, telefonuje, jestli má správný díl, zase to dává dohromady. V půl 4 opouštíme parkoviště a míříme na Maďarsko-ukrajinské hranice, kde nás čeká, podle Lowových informací, další dlouhé čekání.

Servis na parkovišti

Na hranici jsme lehce před pátou. Před námi je asi tak stometrová kolonka aut. Maďarská kontrola je ok. Na Ukrajinské straně nejdříve dostáváme талончик (talončík), kam vypisujeme jméno řidiče, SPZ atd. Následně dostáváme další 2 „bumážky“, vypisujeme jména, národnost, čísla pasu. Při pasové kontrole nám jednu část berou a druhou nám nechávají. Tu budeme odevzdávat při cestě zpátky. Celní prohlídka je docela důkladná, ptají se, jestli vezeme nějaké zbraně, drogy, léky, prohlížejí všechny kasky v autě, bedny s prádlem, ptají se, co vezeme v bedně na střeše. Celkový čas strávený na přechodu je skoro 4 hodiny. Ve $\frac{3}{4}$ na 9 odevzdáváme druhou část talončíku a vydáváme se na ukrajinské silnice.

V Beregovu zastavujeme a snažíme se vybrat nějaké peníze z bankomatů, což se nám ale moc nedaří. Peníze z bankomatů vydolují jen Martin se Sylvou, pak se bankomaty tváří, že nemají peníze. Využíváme tedy alespoň „restauraci“ přes ulici, kde si objednáváme gyros. Ukrajinský, nebo alespoň tento místní, gyros však s gyrosem nemá nic společného. Je to podélně rozkrojená bageta s trochou vařeného masa zalitého majonézou a posypaná sýrem. Popravdě řečeno, nic moc. Cestou ještě zkoušíme další bankomaty, tentokrát se nám daří a vybíráme 2000 grivní (4728 Kč).

Pokračujeme dál s cílem dojet do penzionu, kde nás už čekají s večeří, máme hlášený boršč. Před půl desátou přijíždíme do Mukačeva. Najednou Low do vysílačky hlásí: „Bacha, je tu železniční přejezd, já ho vůbec neviděl, ale dá se přejet i osmdesátkou“. Vzápětí vidíme ve zpětném zrcátku, jak se od krajnice odlepují majáčky, postupně nás všechny předjíždí a staví nás. My jedeme jako poslední a navíc zastavujeme, protože potřebujeme dotáhnout lanka. Když skupinu dojíždíme, nikdo po nás nic nechce, ale kluci jsou venku a dohadují se s policií. Když jsme zase zpátky na cestě, dotazujeme se, co že se to stalo. Na tom nahlášeném přejezdu prý byla stopka. Chlapce to stálo po 10 €, my jsme z toho vyvázli bez ztráty kytičky (a €), díky tomu, že jsme dorazili později. Low to nějak ukecal.

„jako z pohádky..“

Dvacet minut po půlnoci tankujeme a vzápětí sjíždíme z hlavní silnice. Do penzionu už je to jen kousek. Kolem 3/4 na 1 vjíždíme do vrat penzionu, parkujeme, vítáme se s Natálkou a Levem a hned do nás líní první „stakančík“ vodky. K večeři máme připravený nahlášený boršč a nějaké chleby. Dáváme tedy boršč a několikrát čučut vodky a kolem druhé jdeme konečně spát. Spíme ve srubu pár metrů od hlavní budovy penzionu. Ve spodní části srubu je společenská místnost a sauna, v prvním patře jsou 2 pokoje se sprchou a WC. V pokoji je teplo, postele čisté, venku zurčí blízká říčka, jinak ticho.

náš pokojík - čistý, útulný

DEN 3 – 3. 4. 2010

VEČÍREK S BABIČKOU A KPK

Budíček máme v 8,00 a v půl deváté se scházíme v penzionu na snídani. Připraveny máme obložené chleby, Natálka nám nese čaj a palačinky.

auta a trubky..

Po prohlídkách vozů se kolem 10,00 vydáváme do terénu. Venku je celkem zima, od večera drobně prší a tak je všude docela slušné blátíčko. Po chvíli jízdy po místních silnicích odbočujeme na lesní cestu a vydáváme se do kopců po trase produktovodu. Nahoře na kopcích je v trávě čerstvá

v noci lehce zasněžilo..

my a naše loužička

slabounká vrstvička sněhu, cesty jsou blátivé a rozježděné od nákladňáků.

Na kopci zastavujeme, abychom pořídili pár fotografií – auta a trubky, trubky a auta. Chceme jet

Low a jeho loužička

dál po trase produktovodu, ale Low zapadá do jedné z loužiček. Vytahujeme ho, vzápětí ale v jiné loužičce končíme my. Pro změnu tedy vytahuje Low nás. Low nabízí 2 varianty sjezdu z kopce, buď celkem prudkou cestou, nebo zpátky cestou, kterou jsme přijeli. Zdenda navrhuje, abychom neoddělali auta hned první den. Souhlasíme a vracíme se po louce. Je to docela pěkná klouzačka. Jedeme za Čolkem a zjišťujeme, že má vzadu pod podvozkem chycený nějaký klacek. Petr s Čolkem se ho snaží vypáčit, ale moc se jim to nedaří. Povolávám tedy vysílačkou Lova, aby se vrátil, že bude potřeba to dřevo přeříznout motorovkou. Nakonec ale Petr kmen vypáčil. Byl to pěkný kousek (ten kyj, samozřejmě)- vypadal jak kyj od loupežníků z Mrazíka.

V terénu pokračujeme a vyjíždíme na další kopec k vysílačům. Kousek před vrcholem zůstáváme viset v další koleji od Zila. Břícho našeho mazlíka si libuje zabořené v bahně. Low se vrací a křtíme naší novou syntetiku v navijáku. Míjíme vysílače a pokračujeme na okraj

fotečka pouhá, pro rodinu..

náhorní plošiny, kde děláme pár foteček aut s pohořím v pozadí. Sjíždíme kousek do závětrí a dáváme

pauzičku: vytahujeme vařiče, děláme si kávu a polévku. Zdeněk dělá gulášovku v plechovce. Kecáme. Po chvíli nás Čolek upozorňuje, že se nám vaří voda a tak Petr zalévá kafe a pytlíkačku. Chvilku na to vytéká do vařiče gulášovka chytrému Čolkovi

křtíme naší novou syntetiku

Občas na nás mezi mraky vykukne sluníčko, ale nemá to moc dlouhého trvání. Po občerstvení vyrážíme polními cestami dolů zpět do penzionu, kam dorážíme po půl třetí.

Protože máme auta pěkně zabahněná, využíváme říčky u penzionu a trochu auta oplachujeme. Nejlepší koupel svému defiku dopřává Zdenda.

Čolek ve svém živlu

U penzionu se chlapeři pouští do opravy Lowova topení v autě. Potřebuje zřejmě trošku profouknout. Low si teda od Leva půjčuje takovou malou ☺(rozuměj desetikilovou) bombu s propan-butanem. Po prvním fouknutí (kdy jsme se všichni

bouchne? nebouchne?

raději poschovávali, kdyby to náhodou bouchlo) měl Low plné auto prachu. Chceme se jít převléknout z maskáčů do nějakého oblečení vhodnějšího na hřbitov, ale Natálka nás zastavuje a říká, že se převlékat nemusíme, že to je ok, že jen do kostela musíme jít v lepším. Při té příležitosti se mě ptá, jestli mám na hlavu šátek. Když odpovídám, že žádný slušný, tak mi nabízí, že mi na zítra do kostela půjčí, protože když už mám dítě, musím mít šátek.

Lehce po čtvrté vyrážíme s Natálkou a Levem zapálit svíčky na hřbitov. Low nám hlásí, že si máme zhasnout světla, ať nejsme tak nápadní, což je při velikosti našich broučků opravdu vtipné. Nejprve jedeme za Natálčinou babičkou. Pod hřbitovem potkáváme dědu, který nám otevírá místní krásný dřevěný kostelík. Vypráví, že veškeré vybavení kostela bylo prodáno za docela slušné peníze někam do Rumunska a kostel tak vypadá jako vyrabovaný. Pak přebíháme zablácenou cestu, no spíš struhu, a jdeme na hřbitov.

dech dějin

bez komentáře

Kupodivu strouhu přebíhá i děda. My se tím celkem bavíme, protože děda je tak upravený, že sotva stojí a tak pomalu padají sázky, v které části toho rygolu děda zaryje nosem do bahna. Natálka jde k horní části hřbitova zapálit svíčku, my stojíme ve spodní části a pozorujeme dědu, který nám ukazuje hrob svého 22letého syna, kterého mu přivezli ze Sibíře, kde pracoval, v rakvi. Je po smíchu. Blátem a přes dvorek jakéhosi domku, kde obdivujeme místní posilovnu, se brodíme zpět k autům.

místní posilovna

Čeká nás další zastávka na hřbitově, tentokrát u Levovy babičky. Tady zažíváme něco, na co dlouho nezapomeneme. Zatímco Lev zapaluje svíčku, Natálka a její pomocnice vytahují noviny, rozkládají je vedle hrobu na zem a začínají vyprazdňovat tašky, které jsme sem donesli: klobásy, pečené maso, uzené, vařená vajíčka, kyselé okurky, rajčata. Nechybí ani pivo v PET lahvi a vodka. Dokud prý tu vodku nevypijeme, nemůžeme odejít. Chvilí na to koukáme jako telata na nový vrata. Natálka nalévá jeden čučut vodky také babičce, *скаканчик* (stakánčik- skleničku) jí staví na hrob. Všichni se ohromně baví, vyprávějí úsměvné historky, smějí se. Je to tu tradice. Smrt prostě patří k životu a oni tímto způsobem zesnulé oslavují. Lehce ovínění (spíše ovodkovaní) děláme společné foto s babičkou a vyrážíme zpět do penziku. Cesta trvá jen pár minut, ale máme další zážitek. Na kraji silnice vidíme 2 chlapce, jeden tlačí kolo. Když se kolem něj prořítíl s defíkem Low, vzal to kolo a zahodil ho do škarpy, a když viděl, že se blíží další velká auta, skočil za tím kolem do škarpy taky. Nedá se to popsat, ale my jsme nemohli smíchy pár minut mluvit, jak to bylo groteskní.

prostíráme... na hřbitově

Před půl sedmou jsme zpět v penzionu. Jdeme si odpočinout, večer nás čeká ještě vyjížďka na ohně. V půl deváté vstáváme a po deváté vyrážíme. První oheň míváme, protože se Natálce zdá být malý. U druhého už zastavujeme a vylézáme z aut. Oheň je také docela malý, kolem je hlouček skoro ještě dětí. Slušně zdravíme, ale nikdo nás moc nebere na vědomí, nebo to alespoň tak vypadá. Natálce se osazenstvo moc nezamlouvá. Děcka se nejvíce baví tím, že nám přímo pod nohy hází dělbuchy, ale my jim kazíme radost tím, že se tváříme, že nám je to jedno. Po chvilce postávání u ohně se vracíme k autům a přesouváme se k dalšímu. Jedeme už asi na blind. U dalšího ohně opět zastavujeme. Tady je skupinka asi deseti mladíků, kteří celkem v klidu sedí okolo ohně na pneumatikách, které nakonec určitě skončí v ohni. Jsou asi 3 st C, obloha je jasná, kluci vypadají celkem rozumně a tak Natálka vybaluje jídlo a vodku. Postáváme kolem ohně. Čolek, lehce podpořen vodkou nebo karpatským koňakem a pivem, rozvíjí svoji teorii o výrobě domácích výbušnin, čímž baví všechny okolo ohně. Snaží se ukrajinské mládeži popsat NPK, které si neustále plete s KPK. Po příjezdu do penzionu si dáváme ještě jeden čučut koňaku a kolem půlnoci jdeme do hajan. Ráno vstáváme na mši.

Před půl sedmou jsme zpět v penzionu. Jdeme si odpočinout, večer nás čeká ještě vyjížďka na ohně. V půl deváté vstáváme a po deváté vyrážíme. První oheň míváme, protože se Natálce zdá být malý. U druhého už zastavujeme a vylézáme z aut. Oheň je také docela malý, kolem je hlouček skoro ještě dětí. Slušně zdravíme, ale nikdo nás moc nebere na vědomí, nebo to alespoň tak vypadá. Natálce se osazenstvo moc nezamlouvá. Děcka se nejvíce baví tím, že nám přímo pod nohy hází dělbuchy, ale my jim kazíme radost tím, že se tváříme, že nám je to jedno. Po chvilce postávání u ohně se vracíme k autům a přesouváme se k dalšímu. Jedeme už asi na blind. U dalšího ohně opět zastavujeme. Tady je skupinka asi deseti mladíků, kteří celkem v klidu sedí okolo ohně na pneumatikách, které nakonec určitě skončí v ohni. Jsou asi 3 st C, obloha je jasná, kluci vypadají celkem rozumně a tak Natálka vybaluje jídlo a vodku. Postáváme kolem ohně. Čolek, lehce podpořen vodkou nebo karpatským koňakem a pivem, rozvíjí svoji teorii o výrobě domácích výbušnin, čímž baví všechny okolo ohně. Snaží se ukrajinské mládeži popsat NPK, které si neustále plete s KPK. Po příjezdu do penzionu si dáváme ještě jeden čučut koňaku a kolem půlnoci jdeme do hajan. Ráno vstáváme na mši.

rodinné foto s babičkou

to se vezme pytel...

VELIKONOČNÍ NÁŘEZ

Dnešní den začíná opravdu brzo. Čeká nás velikonoční mše a svěcení Pasky. Vstáváme ve 4,00 hodiny, v půl páté máme sraz v penzionu. Martin se Sylvou nakonec návštěvu kostela vynechávají. Čolek je sice vzhůru, ale je v takovém stavu, že se po včerejší zkušenosti s jeho výmluvností bojíme, aby neudělal na mši nějakou vylomeninu. Low se teda „obětuje“ (ne že by mu to nějak zásadně vadilo, mši už viděl loni) a zůstává s Čolkem v penzionu. Na mši tedy vyrážíme s Natálkou a Levem jenom my.

Velikonoční mše

Kolem kostela je spousta lidí, přinášejí své košíky s paskou a pokládají je na prostranství před kostel. Vyndávají a zapalují svíčky, zdraví se se sousedy. Část lidí je v kostele na mši, kde neustále dokola zpívají:

*Vzkříšení tvoje, Kriste, Spasiteli,
andělé opěvují na nebesích;
dej, abychom i my na zemi
čistým srdcem tebe oslavovali.
a
Vstal z mrtvých Kristus,
smrtí smrt překonal
a jsoucím ve hrobech
život daroval.*

košíky s paskou k posvěcení

Pop světlí velikonoční snídani..

přispívají několika grivnami. Natálka připravila i košík pro nás a tak budeme mít také svěcený pokrm. Po další motlitbě přistupují lidé k pomazání. Já fotím, Petr jde s Natálkou a Levem. Pomazat nechce, vysvětluje Natálce, že není věřící a ona zas, že to je jedno a před popa ho přistrčí. Když mě míjejí, tak mě popadne, a že se musím nechat také pomazat, že nám pak bude dobře. Takže mě taky strká před popa, který mi štětečkem něco maže na čelo a doprovází to slovy „и наш фотограф“

Na závěr mše čte pop vzkaz od „popa bosse“. Pak vychází před kostel. Před ním jdou tři chlapeci (ty si předtím v kostele asi vysvětil), kteří nesou procesní kříž a korouhve. Po motlitbě před venkovním oltářem obchází celý „kruh“ a zdraví se s lidmi. Následuje další motlitba a pak další cesta kolem lidí a tentokrát svěcení pokrmů v košících, co lidé přinesli. Košíky i lidi cáká svěcenou vodou a i my dostáváme plný zásah. Ještě, že se mi podařilo alespoň trochu ochránit foťák. Ministrant za popem nese košík, do kterého lidé

už jsem hlava pomazaná...

Odcházíme z kostela a lidé, které potkáváme nás zdraví: „Христос воскрес“ (Christos voskres - Kristus vstal z mrtvých). Natálka nám vysvětluje, že to je speciální pozdrav pro tento den a že se na něj odpovídá: „во истину, воскрес“ (vo istinu voskres - Vpravdě vstal z mrtvých). "

Vpravo paska naší výpravy

V 7 hodin se vracíme do penzionu a jdeme budit ostatní účastníky zájezdu, protože následuje slavnostní snídane z posvěceného jídla. Natálka mezitím vybaluje obsah svčceného košíku na stůl: paska, klobásy, vařená vejce, salát, maso, svička, vodka, víno.

*Místo čaje k snídani vodka..
tak to je mazec*

Když jsme všichni, zahajujeme přípitkem vodky. Natálka mi podává ptáčka z pasky, prý když ho sním, budu mít štěstí. Spojení papat ptáčka samozřejmě vyvolá smích. Natálka tedy přináší i ptáčka pro Sylvu, abych v tom nebyla sama. Po prvním panáku vodky přecházím na Karpatské víno- červené sladké, ale silné. Chlapci pokračují ve vodce. Po jídle a několika kolečkách přípitků se ve ¾ na 8 odebíráme opět do postele. Po vodce a víně jsme opět out. Domlouváme se, že v jednu hodinu bychom měli vyrazit zase někam do hor.

Venku je krásně a tak jsme venku dřív, dáváme si lehký oběd na terase, máme golubce (zelný list plněný směsí mletého masa a rýže, přelitý zakysanou smetanou - moc dobré!!) a v půl druhé vyrážíme. Cílem cesty je hora Stoj (1681 m.n.m), nejvyšší vrchol Boržavské Poloniny, kam až vyjedeme a pak vodopád Šepot. Po odbočení ze silnice začínáme šplhat na horu, za chvíli se na

golubce - chutnají úžasně

cestě objevuje i sníh. Čolek na okraji srázu zapadá do bahna. Do akce se tentokrát zapojuje i náš nový rýč, Maťo vytahuje svůj vojenský skládací. Chlapcům to jde pěkně od ruky a tak je Čolek za chvíli venku. Vzápětí ale zapadá zase. Tentokrát ve sněhu. Vytáhne se přes kurtu a strom, u kterého všichni trneme hrůzou, jestli to vydrží. Low nás upozorňuje na to, že jsme cestou někde ulovili hřebík.

A je tam... hřebík 200 mm

Zastavujeme tedy na místě, kde je více prostoru pro opravu. Low nám pomáhá s opravou, ještě nemáme zkušenosti

s knoty. Z pneumatiky vyndávají 200 hřebík! Zdenda a Maťo se Sylvou se pokouší vyjet ještě výš, Čolek se ale za chvíli vrací. Po opravě dáváme pauzičku, já jdu na fotolov, kluci zůstávají u auta. Po návratu Martina se otáčíme a začínáme „klouzat“ dolů.

jak vyhrabat Čolka..

Vracíme se na asfaltku a vyrážíme k vodopádům. Je celkem příjemné počasí a tak u vodopádů trávíme chvilku času příjemnou procházkou kolem řeky, focením a poštelováním vozítek.

Pro zpestření zařazuje Low do programu cestu brodů. My s Pětou trochu s obavami a despektem po loňských zkušenostech z Albánie. Nicméně všichni nakonec absolvujeme všechny brody (myslím, že jich bylo 5) bez újmy na zdraví a hlavně v suchu.

Při zpáteční cestě se zastavujeme na čerpačce, kde Low tankuje. Jakmile se odlepujeme od benzinky, zastavuje nás policejní hlídka, která kontroluje alkohol: „Dobrý den, doklady, prosím..... Pil jsi něco?“ „Ne“ „Pravdu mluvíš“ „Ano“ „Tak na mě dýchni“. My, Low a Martin jsme touto „zkouškou“ prošli. Zdenda má ale problém. Low se k němu vrací, protože ho strážníci berou s sebou do budky, kde mu dávají dýchnout. Barva v trubičce prý přechází z tmavě zelené do černé. Četníci chtějí v úterý soud, Low to ale ukecá na konečných 150 € pokuty. Zdenda tvrdí, že si na té benzině dal půlku malého piva, což se přičetlo k asi třem promilím zbytkáče. Low nadává a zakazuje mu na dnešní večer jakýkoli alkohol. No deci piva za 100 éček, to je docela fajn cena.

Po půl deváté jsme zpátky v penziku. Dáváme si sprchu, převlékáme se do slušivých oblečků a jdeme do restaurace. Zdenek a Martin se Sylvou jdou do sauny. V restauraci je už spousta mladých lidí, syn Natálky a Leva hraje na keyboard a

pěje zejména ukrajinský pop. Mládež ale sedí a popíjí. Petr po několika čučutech karpatského koňaku vyzývá mládežníky k tanci: „Vnímánie, vnímánie, malčiky i dēvočky, étot diskotēka, not čajovy klub. Nádo tančit“ My se s Lowem válíme smíchy, Petr tancuje, přidává se k němu nějaká

děvočka. Chvilku ještě tančíme a popíjíme a pak se odebíráme do společenské místnosti u sauny, kam nám nesou večeři. Přináší nám salát a misky. Než dorazí i polévka, Petr s Lowem si zkoušejí misky jako čepičky a vypadají jako Pat a Mat. Po

polévce Petr totálně odchází, je řádně unavený. Koňaku bylo fakt docela dost. Ostatní se po večeři vrací na diskotéku, kde se to mezitím trochu rozjelo, my s Petrem odcházíme do hajan. Noooo, já do postele, Petr si stěle vedle postele, pak se po čtyřech přesouvá na záchod, kde několikrát „telefonuje“. V noci se k němu pak přidává na druhém pokoji Maťo.

NA CO VŠECHNO NEJDE POUŽÍT NAVIJÁK..

V 9,30 nás budí Low. Máme připravenou snídani a Natálka je už trochu nervózní. Šli by rádi spát, protože diskotéka končila ráno v šest a večer zase pokračují. Jdeme na snídani, máme omeletu s uzeninou a obložené chleby. Dnes si k pití dáváme místo vodky čaj. Po snídani balíme a platíme: 108 € za ubytování (18€/os./noc se snídaní) + 52€ za pasku a svěcenou snídani, večírek na hřbitově a společnou večeři v sauně +180 grv je útrata – kafe, koňaky pití atd.. Před odjezdem si chceme dát ještě rychlou kávu, ale kávovar je rozbitý a tak se v půl 12 loučíme a odjíždíme s kofeinovým deficitem.

Ve vsi ale hned zastavujeme na jámě, kde Low s Martinem opravují Martinovi chybějící silenblock tlumičů. Zdenda nám mezitím na svém úžasném italském presovači vaří kávu. Sedím v turistickém křesílku vedle silnice, pode mnou vypálená tráva, vedle neuvěřitelný binec a já si piju z hrnku Segafredo preso. Úžasně. Oprava je za chvíli hotová a tak se vydáváme na cestu. V jedné z vesnic se z vysílačky ozve: „Bacha, na krajnici řádně upravený děda. Vypadá jak Uďa včera“. Odpovídám: „Petr včera ale neměl kšiltovku“. Ve vesničkách, kterými projíždíme, potkáváme lidi jdoucí

z kostela. A když nejsou na cestě z nebo do kostela, tak jich spousta sedí na lavičkách před domem a louskají upražená slunečnicová semínka a šlupky plivají na zem.

V jednom městečku se neúspěšně pokoušíme o nákup a vzápětí opět vyrážíme do terénu na přejezd sedla. Nahoře se nám otevírá nádherný rozhled na okolní pohoří, louky, vesničky v údolí.

Kolem půl 3 přijíždíme do Koločavy. Zastavujeme se v místní krčmě, kde bývala kdysi četnická stanice. Dáváme

si čaj a polévku- husí vývar a něco jako pelmeně, jen větší a uvnitř s celým kouskem masa, ne mletým. Polévka je naprosto úžasná. Majitelka nám vypráví, jak „velvyslanec vaš ujechal před vami“. Low domlouvá zítřejší návštěvu muzea Ivana Olbrachta a vyrážíme za město

k přehradě, kde budeme dnes nocovat.

Cestou žasneme nad neskutečným množstvím odpadků, které se válí na březích přehrady. Už cestou jsme zaznamenali hromady odpadů, válí se všude – za vesnicemi, v potocích, na kraji lesa. Hrůza. První Lowem vyhlédnuté místo je obsazené ukrajinskými piknikáři a tak pokračujeme dál. Před pátou přijíždíme na další „pikničiště“, které je v obležení několika skupin mládeže. Čolek se vydává na břeh přehrady a pro změnu opět zapadá. Martin mu jede pomoci. Petr s Lowem vybírají

místo pro nocleh a já fotím sérii fotek s krokusy. Je jich tady plná louka, že se ani nedá šlápnout jinam než na krokus.

Vybalujeme roletu a plachty, protože začíná zase něco padat z nebe. Zakládáme oheň. Vytahujeme gril a Petr

se ujímá přípravy večere – naložená krkovice. Už pár dní mě trápí kdysi vykloubený prst a Low nedá jinak, než že mi to ošetří. Nemá sice apartní čepeček a zástěrku jako zdravotní sestřička, ale lékárnu má celkem vybavenou. Ukazuju mu tedy, „že je jednička“ a za chvíli už mám prstík obvázaný. Martinovi a Sylvě padá z kapoty auta termoska a víčko od ní si to míří ze srázu dolů. Martin se rozhoduje pro záchrannou akci a leze ze srázu dolů. Kopec je ale vážně dost prudký,

v podstatě je to stěna a tak kluci vytahují naviják, kladky a kurty spouštějí ho dolů a pak ho tahají zpátky. Mládež se začíná pomalu rozcházet. Přichází k nám 2 chlapci, jeden z nich na stůl pokládá lahev vodky. Mluví krásně česky. Slyšel prý češtinu, tak nás jde pozdravit.

Pracuje v Praze, teď je na Ukrajině na dovolené, mládež se rozchází, protože ve vesnici bude diskotéka. Ptáme se ho na ty hromady odpadků a on stoicky odpovídá, že letos byla malá povodeň a tak se to prý nespláchl. Než odchází, nabízíme mu čučut české medoviny.

Martin pro nás má ještě jedno překvapení: na chvíli zmizel a pak se přiřítíl s křikem a velikou pomlázkou. Jsou přece Velikonoce! Večeříme a klábosíme. Mladík k nám přichází ještě jednou, tentokrát s prosbou. Měl pro ně přijet jeho bratr, ale prý to bude až za hodinu a půl a prý jestli bychom je neodvezli do vesnice. My v diskárně nemáme místo a navíc máme roztaženou roletu, Low má v autě neskutečný binec a tak to vychází na Čolkovo auto. Jenže Čolek už je zase lehce pod parou a tak bude řídit Low. Zdenda si sedá na sedadlo pro spolujezdce a 7 ukrajinských chlapců a děvček se cpe do Čolkovy postele. Jsou tam jak sardinky, ale nakonec se nám podaří je tam všechny vecpat. Opět se spouští déšť, je lezavo. V 10 zalézáme do auta.

DEN 6 – 6. 4. 2010

IVAN OLBRACHT, NIKOLA ŠUHAJ A ZASE BAHNO

Odjezd je dnešní den nahlášen na 9,00. Vstáváme tedy v půl osmé, prší. Snídáme a balíme. V půl desáté opouštíme kempovací místo a vydáváme se zpět do Koločavy, kde na nás čeká Natálka z krčmy.

Jdeme do muzea Ivana Olbrachta, které je v místní škole. Je to jedna celkem malá místnost, nabitá fotkami a věcmi. Natálka nám vypráví o Olbrachtovi, se kterým se setkal její dědeček, vypráví o Nikolovi Šuhajovi, o svém dědečkovi a o tom, jak se žilo na Ukrajině mezi

válkami a po válce. Není to žádný souvislý výklad, jsou to její vzpomínky na to, co jí vyprávěl dědeček, co sama prožila. Dost často nevěřicně kroutíme hlavami. Mohli bychom to povídání poslouchat hodiny, ale čeká nás další cesta. Navíc se chceme pokusit najít hrob Nikoly Šuhaje na místním hřbitově.

Loučíme se s Natálkou a přesouváme se k místnímu hřbitovu. Po chvíli hledání máme hrob Nikoly, děláme fotky a vyrážíme na další cestu.

Za Kolčavou vidíme, jak nějaký muž přechází silnici a do řeky hází 3 lahve (podle tvaru odhadujeme, že po vodce), Low to komentuje slovy: „Á, pán uklízí“. Kolem 12,00 hodiny se zastavujeme v Zabridu v magazínu, kde doplňujeme zásoby a kupujeme mražené kuře na gril.

Zastavuje u nás auto s pražskou poznávací značkou a řidič mluví s Lowem. K nám míří mladík, který mluví slušně česky. Učil se a pracoval v Praze, teď má tady nějakou kavárnu a zrovna bude otvírat. Viděl česká auta a hlavně nálepku rádia Beat a tak nás přišel pozdravit. Rádio Beat bylo jeho oblíbené. V Drahovo dostávají papat naše autíčka. Při výjezdu z města nás opět staví policejní hlídka a opakuje se test alkoholu stejným stylem, tj. dýchnutím na četníka. Čolek má zase problémy, četník něco cítí, ale naštěstí Čolek nic nenadýchá. Low se s četníky chvíli dohaduje, protože chtějí vzít Čolka do apteky na krev. Nakonec ale odjíždíme, tentokrát i bez pokuty.

V půl druhé se ve Vonihove zastavujeme v kavárně a dopráváme si ke kávě místní dortík. Před bývalým asi kulturním domem si v klidu na podstavci velebí socha Vladimíra Iljiče. To nejde nevyfotit. Po druhé hodině nasedáme do aut a vyrážíme na další cestu.

Pár kilometrů jedeme po silnici a pak se vydáváme opět do terénu. Na cestě sedlem má Low vyhlédnuté místo pro nocleh. Toto místo je ale obsazené džípem s českou SPZ. Řidič ale mluví se silným ruským přízvukem. Říká, že cesta dál je docela těžká. My se ale vlka nebojíme a pokračujeme. V sedle na odpočívadle si dáváme další pauzu, kterou využíváme ke kávě a polévce a já samozřejmě k focení. Přestávka je asi hodinová a celou dobu kousek

od nás posedávají a postávají 2 kluci a civí na nás. Po čtvrté

sedíme zase v autech a pokračujeme blátivou cestou. V jednom blátivém kopečku si naše diskárna zase usmyslela, že si natře břicho blátíčkem. Dosavadní trénink s navijákem se vyplatil a tak jsme za chvíli venku. Za další zatáčkou se rozhodujeme najít si místo pro dnešní noc.

Při hledání místa na spaní křtí bahnem svého defa i Martin. Zdenda mu pomáhá a my hledáme místo. Nakonec se uvelebujeme hned u cesty, protože tu je velký dřevěný stůl s lavicemi a ohniště. Opět vytahujeme plachtu, rozděláváme oheň a vyndáváme gril. Dnes jsou k večeři bramboráky. Zdenda má 3 kg nastrouhaných brambor, mouku, my vajíčka a česnek. Kuře, které jsme koupili, je stále ještě zmrzlé a tak se rozhodujeme, že ho dnes naložíme a k jídlu bude holt až zítra. K bramborákům tedy opékáme uzené maso ze zásob z domova.

Bramboráky jsou úžasné. Sedíme u ohně, posloucháme soundtracky a Baladu pro banditu a je nám fajn. Postupně se rozcházíme spát, po půl dvanácté zůstávají u ohně jen Petrové, kteří ale po půlnoci uléhají také.

DEN 7 – 7. 4. 2010

GEOGRAFICKÝ STŘED EVROPY

Ráno vstáváme v půl sedmé a standardně po snídani a ranní hygieně balíme a 15 minut po deváté nasedáme do aut. Sjíždíme ze sedla, cesta hezky klouže. V 10,00 hodin jsme na asfaltce a Low rozhoduje, že dál už budeme, kvůli času, pokračovat po asfaltce. Zastavujeme se u řeky a trochu myjeme auta. Počasí se vyjasnilo a celkem je i příjemné teplo - je 15°C.

Pět minut před 11 přijíždíme ke geografickému středu Evropy (N 47°57'48,8'' E 24°11'18,9'').

Děláme pár foteček pro rodinu a vyrážíme opět na cestu k hranicím s Maďarskem.

Ve ¼ na 1 zastavujeme na myčce, abychom neměli problém s přechodem hranic. Tady se s námi loučí Martin se Sylvou, kteří pokračují dál po své ose. O hodinu později vyrážíme s našimi vymydlenými záznaky opět na cestu a asi hodinu hledáme nějakou jámu, aby si mohl Low promazat kardan.

Hned vedle pak stavíme na jídlo, dáváme si šašlik (3 slušné kusy masa v jedné porci) s pečeným bramborem a zelným salátem. Lahůdky, pro všechny 4 za necelých 200 grv, což je přibližně 450 Kč.

Kousek před hranicemi zastavujeme v supermarketu, kde nakupujeme pár drobností, vodku, koňak, čaj, nějaké čokolády a na poslední pumpě před hranicemi doplňujeme nádrže levnou ukrajinskou naftou (o polovinu levnější než u nás).

V půl páté stojíme před závorou na ukrajinsko-maďarské hranici a ukrajinská policistka nám podává již známý talončík, kde vyplňujeme informace o autu. Celníci se pak Petra ptají: „Co vezete? Ženu? Vodka? Cigarety?“. Dostáváme razítko na talončík. V další budce nám berou výstupní kartu – druhou část bumáčky, kterou jsme vyplňovali při příjezdu na Ukrajinu. U závoře nám sbírají talončík z první závoře a přenechávají nás maďarským kolegům. Dostáváme k vyplnění další papír – pro legraci je ale dotazník pouze v maďarštině. Odhadujeme tedy, co by tak po nás mohli chtít a vypisujeme nějaké údaje. Pro vstup do Schengenského prostoru dostáváme od Lowa instrukce. Na otázku, jestli máme něco k proclení, odpovídat, že nevíme a pak při konkrétních dotazech odpovídáme po pravdě. Probíhá celkem důkladná prohlídka auta, která se ovšem té vstupní ukrajinské nevyrovná. Tentokrát je čas strávený na hranici podstatně kratší a v 6 hodin jsme na maďarském území.

Jedeme na Lowem vytipované kempovací místo, trajektem se při západu slunce necháváme převézt přes Tisu a zajiždíme za protipovodňové valy k Tise. V 19,10 zastavujeme a začínáme připravovat bivak. Dnes konečně přichází na řadu na Ukrajině nakoupená kuřata. Je nás ale na tu porci málo. Vzpomínáme na Martina a Sylvii, popijíme víno a celkem brzo zalézáme spát. Zítra nás čeká náročný jednotvárný přesun domů.

DEN 8 – 8. 4. 2010

NUDNÝ ŠEDÝ ASFALT

Vstáváme před sedmou hodinou, balíme a tentokrát bez snídaně, jen po kávě, v půl 8 budíme Lowa a v 7,45 vyrážíme na cestu. Maskáče vyměňujeme za civilní kalhoty a docela si libujeme, že jsou na zip. Opět se trajektem necháváme převést přes Tisu a míříme

k Nyíregyháze, kde najíždíme na dálnici. Cestou zastavujeme na čerpací stanici a dofukujeme pneumatiky. Kolem půl 12 vjíždíme do Budapešti. Středem města projíždíme celkem hladce a tak v půl jedné máme Budapešť za zády. Lehce před jednou zastavujeme na odpočívadle na pipi pauzu a dáváme si oběd z posledních zásob – chleba a paštika nebo sýr. Chleba je ještě od nás, 7 dní starý, ale chutná nám. Je příjemných 20 st. C a svítí sluníčko, klidně bychom seděli i déle, ale stále máme před sebou ještě dost kilometrů. Po půl třetí vjíždíme na území Slovenska a na první ČS tankujeme.

Na hranicích České republiky jsme v půl 4. V Brně se lehce po čtvrté loučíme s Čolkem. S Lowem si dáváme ještě půlhodinovou pauzu na motorestu Melikana, kde si dáváme večeri a ve 3/4 na 6 se loučíme. Čeká nás ještě cesta přes Prahu, vymýšlíme, kudy pojedeme, protože v Praze je Obama a Medveděv a předpokládáme komplikovanou situaci v centru. Těsně před Prahou se navíc dozvídáme, že na jižní spojce je nehoda a tak celá spojka stojí. Prahou tedy kličkujeme. Domů přijíždíme v 19,15.

DALŠÍ INFORMACE

Kilometráž

1. 4. 2010	Dřínov	129 748 km
	Hranice CZ-SK	130 028 km
	Tankování před Budapeští	130 234 km
2. 4. 2010	„kemp“ kdesi v Maďarské pustině	130 329 km
	Parkoviště Makro Hyíregyháza	130 507 km
	Hranice HU-UA	130 582 km
	Tankování	130 673 km
3. 4. 2010	Penzion - příjezd	130 696 km
5. 4. 2010	Penzion - odjezd	130 876 km
5. 4. 2010	„kemp“ u přehrady	130 933 km
6. 4. 2010	Tankování	130 971 km
	Kemp N48°2'9,4'' E24°0'53,4''	131 033 km
7. 4. 2010	Geogr. střed Evropy N47°57'48,8'' E24°11'18,9''	131 068 km
	myčka	131 099 km
	tankování	131 217 km
	Hranice UA-HU	131 221 km
	Kemp N48°4'40,7'' E22°21'53,1''	131 247 km
8. 4. 2010	Budapešť	131 523 km
	Hranice HU-SK	131 698 km
	tankování	131 709 km
	Hranice SK-CZ	131 775 km
	Brno	131 835 km
	Dřínov	132 053 km

Tankování

1.4.2010	130 234 km	63,26 l	20 427,00 Ft	1 960,73 Kč	30,99 Kč/l	13,49 l/100 km
3.4.2010	130 673 km	65,40 l	447,99 Grv	1 059,10 Kč	16,19 Kč/l	14,90 l/100 km
6.4.2010	130 971 km	60,72 l	418,97 Grv	990,49 Kč	16,31 Kč/l	20,38 l/100 km
7.4.2010	131 217 km	40,44 l	278,23 Grv	657,77 Kč	16,27 Kč/l	16,44 l/100 km
8.4.2010	131 709 km	64,91 l	74,65 Grv	1 887,64 Kč	29,08 Kč/l	13,19 l/100 km
	132 071 km	50,17 l		1 459,90 Kč	29,10 Kč/l	13,86 l/100 km

V číslech

Délka trvání výpravy:	170 hodin a 15 minut = 10 215 minut
Ujeté kilometry:	2 305 km
Spotřeba PHL:	344,90 l
Průměrná spotřeba:	14,96 l/100 km
Finanční ztráty:	celkem 180 €: Čolek 160 €, Low a Martin po 10 €
Ztráty tělesné:	nespočet mozkových buněk
Ztráty na technice:	gufero, silenblock tlumičů

